

[Prima Pagină](#) > ... > [Dreptul Familiei Și Succesiunea](#) > [Divorț Și Separare Legală](#) > [Hungary](#)

Divorț și separare legală

 Ungaria

Conținut furnizat de

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Care sunt condițiile pentru obținerea divorțului?

Instanța poate pronunța divorțul la cererea oricărui dintre soți sau a ambilor soți în cazul în care căsătoria lor s-a destrămat complet și definitiv. Atunci când se pronunță divorțul, trebuie să fie considerat primordial interesul superior al copiilor minori pe care cei doi soți îi au în comun.

2 Care sunt motivele de divorț?

Divorțul poate fi pronunțat pe motiv că mariajul s-a destrămat complet și iremediabil. În acest sens, sunt strânse probe de către instanța de judecată. De asemenea, instanța poate dispune, din oficiu, administrarea probelor necesare. Declarația finală și comună de voință (acordul ambilor soți), nesupusă niciunei influențe necuvenite, de a divorța indică desfacerea completă și iremediabilă a căsătoriei. Se poate stabili că respectiva căsătorie s-a destrămat complet și iremediabil în special în cazul în care soții nu mai locuiesc împreună ca un cuplu și - în funcție de procesul care a condus la separarea cuplului și a duratei în care au trăit separat - reîmpăcarea acestora este puțin probabilă.

Declarația comună și finală de voință a soților de a divorța, nesupusă niciunei influențe necuvenite, este considerată o dovadă suficientă pentru desfacerea căsătoriei. Astfel, în cazul unei astfel de declarații comune, nu este nevoie de o examinare detaliată a motivelor sus-menționate care au condus la separare.

Decizia soților poate fi considerată definitivă în cazul în care au ajuns la un acord în ceea ce privește exercitarea răspunderii părintești asupra copiilor comuni ai acestora, menținerea contactului dintre părintele absent și copil, alocația de întreținere, utilizarea căminului familial și, dacă este solicitată, pensia alimentară pentru soț (acordul trebuie să fie aprobat de către instanță). Dacă soții sunt de acord asupra exercitării răspunderii părintești în comun, nu este necesar ca aceștia să convină asupra termenilor de menținere a contactului cu copilul. Cu toate acestea, soții trebuie să stabilească locul de reședință al copilului. Prin urmare, aspectele care urmează a fi convenite de către soții care obțin divorțul bazat pe consimțământ reciproc depind de alegerea acestora de a-și exercita sau nu responsabilitatea parentală în comun.

Este important de remarcat că, spre deosebire de legislația anterioară, un acord între soți cu privire la împărțirea proprietății matrimoniale nu mai este prevăzut de Codul civil.

3 Care sunt efectele juridice ale unui divorț în ceea ce privește:

Căsătoria se încheie odată cu divorțul soților. Când se obține divorțul, dreptul de custodie și întreținere a copilului comun, contactul dintre părinte și copil, pensia alimentară pentru oricare dintre soți, utilizarea căminului familial și, în cazul răspunderii părintești comune, reședința copilului sunt reglementate prin tranzacție judiciară în cazul în care părțile pot ajunge la un acord - îndeplinirea cerințelor legale - sau, în lipsa unui acord între soți, printr-o hotărâre judecătorească. Soții nu trebuie să fie de acord cu privire la împărțirea proprietății matrimoniale comune pentru a obține divorțul din partea instanței.

3.1 relațiile personale dintre soți (de exemplu numele de familie)

După divorțul sau anularea căsătoriei foștii soți continuă să folosească aceleași nume pe care le-au folosit în timpul căsătoriei lor. Dacă au o alta dorință, aceștia îl pot informa pe registratorul administrator ulterior divorțului sau anulării căsătoriei. Cu toate acestea, fosta soție nu poate folosi numele fostului ei soț cu sufixul care indică statutul ei civil de femeie căsătorită în cazul în care nu a folosit acest nume în timpul căsătoriei. La cererea fostului soț, instanța poate interzice ca fosta sa soție să utilizeze numele său într-o formă în care acesta poate fi identificat, dacă soția a fost condamnată la închisoare pentru o infracțiune intenționată. În cazul în care fosta soție se recăsătorește, ea nu mai poate folosi numele fostului ei soț alături de un sufix care indică statutul ei civil de femeie căsătorită. Aceasta nu mai poate să recâștige acest drept chiar dacă divorțează din nou.

3.2 împărțirea bunurilor soților

În caz de divorț, foștii soți nu mai dețin bunuri în comun și fiecare dintre aceștia poate depune cerere pentru împărțirea bunurilor. Aceștia pot solicita despăgubiri pentru investițiile din activele comune în activele sau investițiile separate din activele lor separate în activele comune, precum și pentru costurile de administrare și întreținere. Nu poate fi solicitată nicio compensație pentru cheltuieli în cazul în care soții au renunțat la drepturile asupra fondurilor în cauză. Despăgubirile pentru activele separate utilizate sau utilizate complet în cadrul relației matrimoniale pot fi acordate numai în cazuri excepționale și justificate în mod corespunzător. Cota foștilor soți din averea comună pe care o dețin la data divorțului trebuie să fie alocată acestora în natură, dacă este posibil. Activele separate deținute la data divorțului trebuie să fie, de asemenea, alocate în natură. În cazul în care, din orice motiv, acest lucru nu este posibil sau ar duce la o scădere semnificativă a valorii activelor, în caz de litigiu, metoda de divizare va fi specificată de către instanță. Nicio despăgubire nu poate fi solicitată pentru bunurile comune și separate care lipsesc, în cazul în care soții nu au niciun bun matrimonial comun în momentul divorțului și partea îndatorată nu are nici active separate.

Dacă bunurile matrimoniale comune sunt împărțite în baza unui contract încheiat între soți, un astfel de contract este considerat valabil numai în cazul în care acesta este încheiat în scris, printr-un instrument public sau privat, contrasemnat de un avocat. Această dispoziție nu se aplică la împărțirea bunurilor mobile care fac parte din proprietatea comună a soților, dacă împărțirea s-a realizat prin executare.

În cazul în care soții nu au încheiat un contract de împărțire a bunurilor comune sau contractul încheiat nu reglementează toate pretențiile care pot apărea la divorț, împărțirea bunurilor comune ale soților și soluționarea cererilor de despăgubire poate fi solicitată de către instanța de judecată. Instanța trebuie să se asigure că niciunul dintre soți nu primește beneficii financiare necuvenite atunci când se soluționează cererile referitoare la bunuri.

3.3 copiii minori ai soților

Părinții sunt obligați să împartă cu copiii lor minori resursele disponibile pentru întreținerea amândurora, chiar dacă își cheltuiesc propriile resurse. Această regulă nu se aplică în cazul în care copilul își poate acoperi nevoile de bază printr-un salariu câștigat prin obținerea unui loc de muncă sau din venitul obținut din bunurile copilului, sau în cazul în care copilul are o rudă directă care poate fi obligată să plătească întreținere. Părintele care deține dreptul de custodie asigură întreținerea în natură în timp ce părintele absent asigură întreținerea în principal financiar (alocația de întreținere).

În cazul în care o alocație de întreținere se acordă prin hotărâre judecătorească, suma plătită ca întreținere va fi stabilită. Instanța poate stabili în hotărârea sa că valoarea alocației care trebuie plătită trebuie să fie ajustată în fiecare an, în mod automat, în conformitate cu indicele prețurilor de consum publicat anual de către Oficiul Central de Statistică din Ungaria de la data de 1 ianuarie a anului următor.

În măsura în care este posibil, aspectele legate de exercitarea răspunderii părintești asupra copilului trebuie să fie decise de comun acord între părinți.

Dacă părinții nu reușesc să ajungă la un acord cu privire la aceste aspecte, instanța va acorda drepturile de custodie părintelui care, în aprecierea instanței, poate susține mai bine dezvoltarea fizică, mentală și morală a copilului. În cazul în care plasarea copilului la oricare dintre părinți ar pune în pericol interesele majore ale copilului, instanța poate acorda dreptul de custodie unei a treia persoane, cu condiția ca această persoană să încerce să-și exercite el însuși sau ea însăși dreptul de custodie.

Copilul are dreptul de a menține contactul personal direct cu părintele absent. Este dreptul și datoria părintelui absent să mențină relații personale și contact direct cu copilul, în mod regulat (dreptul de acces). Părintele sau altă persoană care deține dreptul de custodie nu trebuie să aducă atingere dreptului de acces.

Părintele care deține dreptul de custodie și părintele absent trebuie să coopereze între ei - respectarea vieții de familie și dreptul la liniștea celeilalte părți - pentru a asigura dezvoltarea echilibrată a copilului. Părintele care deține dreptul de custodie trebuie să furnizeze informații părintelui absent cu privire la dezvoltarea, sănătatea și studiile copilului, în mod regulat, și nu poate ascunde astfel de informații dacă sunt solicitate de către părintele absent.

Părinții care locuiesc separat își exercită în comun drepturile cu privire la întrebările esențiale privind viitorul copilului, chiar dacă dreptul de custodie se acordă pentru unul dintre părinți pe baza acordului comun sau pe baza hotărârii judecătorești, cu excepția cazului în care răspunderea părintească a părintelui absent este limitată sau reziliată de către instanța de judecată. Întrebările esențiale cu privire la viitorul copilului implică folosirea sau schimbarea numelui copilului minor, a locului său de reședință, altul decât domiciliul comun cu părintele care deține custodia, locul său de ședere în străinătate pentru reședință sau stabilire permanentă, precum și naționalitatea, educația și cariera copilului.

3.4 obligația de a plăti pensie de întreținere celuilalt soț?

Un soț poate cere pensia alimentară de la celălalt soț în urma separării de drept sau, în caz de divorț, fostul soț poate solicita o astfel de pensie alimentară de la celălalt fostul soț în cazul în care are nevoie de ea, dar nu din culpă proprie, cu excepția cazului în care soțul (fostul soț) care solicită pensia alimentară nu a devenit nedemn de ea din cauza comportamentului său în timpul căsătoriei. Plata pensiei de întreținere ar trebui să nu pună în pericol în niciun fel mijloacele de existență ale fostului soț obligat să plătească pensie alimentară și pe cele ale persoanei (persoanelor) pe care acesta din urmă trebuie să le întrețină în comun cu fostul soț care solicită pensie alimentară. Obligația de a plăti pensie alimentară ar putea avea un termen limitat, dacă se poate presupune că partea care solicită pensie alimentară nu va mai avea nevoie de aceasta după expirarea acestui termen.

În cazul în care soțul sau fostul soț cere pensie alimentară ca urmare a deteriorării situației sale, pe o perioadă mai mare de cinci ani de la separarea de drept, o astfel de cerere poate fi acordată numai din motive echitabile și în cazuri excepționale. În cazul în care soții au trăit împreună ca un cuplu mai puțin de un an și nu au copii comuni rezultați în urma căsătoriei, fostul soț care are nevoie, are dreptul la pensie alimentară doar pentru o perioadă echivalentă cu durata perioadei de viațuire în comun. Din motive echitabile și, în cazuri excepționale, instanța poate dispune plata pensiei alimentare pentru o perioadă mai lungă.

4 Ce înseamnă, în termeni practici, termenul legal de „separare legală”?

Separarea legală a soților marchează sfârșitul vieții lor matrimoniale în comun. După ce a avut loc, împărțirea bunurilor soților poate fi solicitată de către instanță, printre altele.

5 Care sunt condițiile pentru separarea legală?

Începutul și sfârșitul vieții în comun a soților ca un cuplu și, prin urmare, perioada în care au deținut o proprietate în comun, vor fi stabilite prin puterea discreționară a instanței. În exercitarea puterilor sale discreționare, instanța trebuie să analizeze diferitele aspecte ale vieții soților ca un cuplu căsătorit (relația sexuală, interdependența economică, domiciliul și gospodăria familială comună, exprimarea unității cuplului, copiii crescuți în comun, rudele, îngrijirea copilului unuia dintre soți etc.). Prin urmare, instanța stabilește dacă viața comună a soților ca un cuplu căsătorit poate continua sau a ajuns la final printr-o analiză comună a tuturor factorilor economici, familiari, emoționali și intenționali implicați care sunt interconectați. Faptul că oricare sau unii dintre acești factori lipsesc, nu înseamnă neapărat că viața comună a soților ca un cuplu căsătorit s-a încheiat, mai ales în cazul în care există un motiv obiectiv în spatele unei astfel de lipse.

6 Care sunt efectele juridice ale separării legale?

Ca urmare a separării de drept, care marchează sfârșitul vieții lor matrimoniale în comun, soții sunt liberi să solicite împărțirea bunurilor matrimoniale. În acest moment, căsătoria nu este încă anulată din punct de vedere legal, dar soții pot achiziționa active în mod independent, cu excepția bunurilor deja existente aflate în

proprietate comună. În privința bunurilor menționate anterior, soții pot hotărî numai de comun acord, întrucât prezumția de consimțământ nu mai prevalează. În cazul în care soții nu au copii comuni, ei trebuie să ajungă la un acord comun în ceea ce privește împărțirea răspunderii părintești.

7 Ce înseamnă, în practică, termenul „anularea căsătoriei”?

O căsătorie poate fi considerată anulată numai în cazul în care a fost declarată anulată printr-o hotărâre pronunțată de către instanță în procedura de anulare. Hotărârea de declarare a anulării căsătoriei se aplică fiecărei persoane implicate. Consecințele juridice ale căsătoriei anulate sunt stabilite prin legislație.

8 Care sunt condițiile pentru anularea căsătoriei?

Căsătoria este nulă dacă mai există o fostă căsătorie sau un parteneriat înregistrat de oricare dintre părți. În plus, căsătoria este nulă dacă părțile care au încheiat căsătoria sunt rude reciproce în linie directă sau frați, în cazul în care oricare dintre părțile care au încheiat căsătoria este descendentul prin naștere a fratelui celeilalte părți a căsătoriei, sau în cazul în care oricare dintre părțile care au încheiat căsătoria a adoptat cealaltă parte a căsătoriei. În cazul în care una dintre părți a încheiat căsătoria ca subiect în stare de incapacitate ca urmare a declarației de incapacitate, căsătoria este nulă. Căsătoria este, de asemenea, nulă în cazul în care, deși lipsa capacității nu a fost declarată în ceea ce privește partea în cauză în momentul căsătoriei, acesta sau aceasta a fost într-o stare completă de incapacitate. Căsătoria este nulă dacă părțile la căsătorie nu au fost ambele prezente atunci când au declarat intenția de a se căsători. În cazul în care una dintre părțile care au încheiat căsătoria este minoră, căsătoria este nulă. Excepție fac minorii care pot încheia o căsătorie cu aprobarea prealabilă a autorității care deține tutela sau a autorității pentru protecția copilului. Autoritatea care deține tutela sau autoritatea pentru protecția copilului poate acorda o astfel de aprobare numai în cazuri justificate în mod corespunzător și numai în cazul în care partea minoră în cauză are cel puțin 16 ani.

9 Care sunt efectele juridice ale anulării căsătoriei?

În cazul în care ambii soți au intrat într-o căsătorie care a fost ulterior anulată în bună-credință, efectele juridice ale căsătoriei în ceea ce privește bunurile sunt aceleași ca și în cazul căsătoriei valabile. În cazul în care căsătoria este anulată, soții își pot cere drepturile asupra bunurilor, în conformitate cu aceleași reguli care se aplică în caz de divorț pronunțat de către instanță. În cazul în care doar unul dintre soți a intrat în căsătorie cu bună-credință, aceste reguli se vor aplica numai la solicitarea acestuia sau acesteia.

Ca urmare a anulării căsătoriei, soții păstrează numele pe care le-au folosit în timpul căsătoriei lor. Dacă au o alta dorință, aceștia îl pot informa pe registratorul administrator ulterior anulării căsătoriei. Cu toate acestea, fosta soție nu poate folosi numele fostului ei soț cu sufixul care indică starea ei civilă în cazul în care nu a folosit acest nume în timpul căsătoriei.

Anularea căsătoriei nu afectează prezumția de paternitate.

10 Există mijloace alternative extrajudiciare pentru rezolvarea chestiunilor legate de divorț, fără recurgerea la instanță?

În materie de anulare a căsătoriei și divorț, instanțele judecătorești dețin competența exclusivă.

În cazul în care o căsătorie este anulată sau se pronunță divorțul, instanța trebuie să decidă cu privire la custodia și întreținerea copiilor minori în căsătorie, chiar și în absența oricăror cereri corespunzătoare, dacă este cazul. Instanța va lua o decizie cu privire la aspectele auxiliare (de exemplu, pensia alimentară a soților, utilizarea domiciliului familial, împărțirea bunurilor comune ale soților) în cazul în care este depusă o cerere în acest sens. În lipsa unei cereri, instanța nu va decide cu privire la aceste aspecte, care pot fi rezolvate de către părți în afara instanței prin intermediul unui contract.

Înainte sau în timpul procedurilor de divorț, soții pot solicita medierea pe cont propriu sau la inițiativa instanței, pentru a ajunge la un acord în litigiul cu privire la relația lor și desfacerea căsătoriei lor. Acordul negociat de către părți ca urmare a medierii poate fi inclus în tranzacția judiciară.

Dacă este necesar, instanța poate obliga părinții care solicită divorțul să caute mediere cu privire la aspectele auxiliare, pentru a asigura niște măsuri adecvate în ceea ce privește răspunderea părintească și cooperarea necesară între părți.

11 Cui ar trebui să adresez cererea mea (petiția mea) de divorț/separare legală/anulare a căsătoriei? Ce formalități trebuie respectate și ce acte ar trebui să atașez la cererea mea?

Pentru a obține un divorț, un soț trebuie să intenteze o acțiune de divorț împotriva celuilalt soț. Acțiune în anulare trebuie să fie intentată de către un soț împotriva celuilalt soț, sau de către procuror sau de o altă parte terță care are dreptul de a introduce o acțiune împotriva ambilor soți. În cazul în care partea împotriva căreia s-a intentat acțiunea nu mai este în viață, acțiunea trebuie să fie intentată împotriva unui administrator desemnat de către instanță.

Acțiunea trebuie să fie intentată prin depunerea unei cereri, care trebuie să includă următoarele: instanța competentă; numele, locurile de reședință și statutul părților și reprezentantului (reprezentanților) acestora în cadrul acțiunii în instanță, dacă este cazul; dreptul de a fi puse în aplicare și faptele complete cu probe care servesc drept bază pentru un astfel de drept; detalii de la care pot fi stabilite domeniul de aplicare al autorității și competența instanței. Cererea pentru intentarea acțiunii de divorț trebuie să includă detalii referitoare la căsătorie, la nașterea copiilor vii din timpul căsătoriei și, dacă este necesar, orice date din care poate reieși dreptul de depunere a unei cereri. Ca anexă, cererea trebuie să includă, de asemenea, documente justificative pentru datele sus-menționate, precum și documentul (sau copia sau extrasul acestuia), care prezintă faptele menționate de către reclamant ca dovadă, precum și documente prin care se stabilește domeniul de aplicare al autorității și competența instanței, precum și alte circumstanțe care trebuie să fie luate în mod automat în considerare, cu excepția datelor care pot fi verificate cu o carte de identitate. În cazul din urmă, acest lucru trebuie specificat în cerere.

În conformitate cu regulile generale privind competența, instanța competentă în cadrul procedurii de divorț va fi instanța care are competență în regiunea de reședință a pârâtului. În cazul în care pârâtul nu are un loc de reședință în Ungaria, competența este stabilită în funcție de locul de ședere al pârâtului. În cazul în care locul de ședere al pârâtului este necunoscut sau este în străinătate, va fi luat în considerare ultimul său loc de reședință în Ungaria. În cazul în care acest lucru nu poate fi stabilit sau dacă pârâtul nu a avut un loc de reședință, competența va fi stabilită în funcție de locul de reședință al reclamantului sau, în lipsa acestuia, locul de ședere al acestuia. În plus, instanța care are competență în zona în care se află ultimul loc comun de reședință a soților va deține, de asemenea, competența în acest caz. Acest lucru înseamnă că pârâtul poate alege în mod liber să depună cererea, fie la instanța care deține competența în conformitate cu normele generale de competență, fie la instanța care deține competența în funcție de ultimul loc comun de reședință a soților.

În cazul în care nicio instanță națională competentă nu poate fi desemnată pentru se pronunța în cauza de divorț, în conformitate cu regulile sus-menționate, competența este atribuită instanței districtuale centrale din Pest.

Imediat după intentarea acțiunii de divorț în fața unei instanțe date, această instanță va avea competență exclusivă în orice acțiune nouă introdusă în legătură cu aceeași căsătorie în materie matrimonială cu privire la drepturile asupra bunurilor care decurg din relația matrimonială.

12 Pot obține asistență judiciară în vederea acoperirii cheltuielilor de judecată?

A se vedea subiectul „[Asistența judiciară](#)”.

13 Este posibil să atac o hotărâre de divorț/separare legală/anulare a căsătoriei?

Se poate exercita numai calea de atac a apelului împotriva hotărârii. Cu toate acestea, nicio acțiune nu poate fi introdusă pentru controlul judiciar sau revizuirea hotărârilor de anulare a căsătoriei sau hotărârilor de divorț în

cea ce privește anularea sau divorțul în sine.

14 Ce ar trebui să fac pentru ca o hotărâre de divorț/separare legală/anulare a căsătoriei emisă de o instanță în alt stat membru să fie recunoscută în acest stat membru?

În temeiul articolului 21 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003, o hotărâre judecătorească pronunțată într-un stat membru se recunoaște în celelalte state membre fără a fi necesar să se recurgă la vreo procedură. În conformitate cu articolul 37 din Regulament, partea care solicită recunoașterea unei hotărâri judecătorești trebuie să prezinte următoarele documente:

- o copie a hotărârii care să întrunească toate condițiile necesare în vederea stabilirii autenticității sale; și
- certificatul menționat la articolul 39 din Regulament, emis de către o instanță sau autoritate a statului membru de origine cu privire la formularul al cărui model este prezentat în anexa I; și
- în plus, în cazul în care este vorba despre o hotărâre în lipsă, originalul sau o copie certificată pentru conformitate a documentului care stabilește că actul de sesizare a instanței sau un act echivalent a fost notificat sau comunicat părții care nu s-a prezentat, sau orice document care arată că pârâtul a acceptat hotărârea în mod neechivoc.

În temeiul articolului 38 din Regulament, instanța judecătorească sau autoritatea poate, în cazul în care consideră că dispune de suficiente informații, să renunțe la prezentarea ultimelor două documente. Instanța judecătorească/autoritatea poate solicita, de asemenea, prezentarea unei traduceri a documentelor care urmează să fie anexată la documentele sus-menționate, pe care instanțele și autoritățile maghiare o pot îndeplini, în general.

În temeiul articolului 21 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003, orice parte interesată poate solicita ca hotărârea pronunțată într-un alt stat membru să fie recunoscută. În acest caz, partea care solicită recunoașterea trebuie să depună cererea cu documentele sus-menționate atașate la instanța competentă, care va fi instanța districtuală (*járásbíróság*) care funcționează la sediul instanței regionale (*törvényszék*) de la locul de reședință sau reședința obișnuită a părții adverse din Ungaria (Tribunalul Central al Districtului Buda, în cazul Budapestei), sau, în cazul în care partea adversă nu are niciun loc de reședință, nici reședință obișnuită în Ungaria, instanța districtuală care funcționează la sediul instanței județene din locul obișnuit de reședință sau de ședere în Ungaria al părții care solicită recunoașterea (Tribunalul Central al Districtului Buda, în cazul Budapestei). În cazul în care partea care solicită recunoașterea nu are un loc de reședință și nicio reședință obișnuită în Ungaria, cererea poate fi depusă la Tribunalul Central al Districtului Buda. Instanța va aplica dispozițiile de la articolele 28-36 din Regulament în cadrul procedurii, după caz.

În cazul în care hotărârea este necesară pentru a face o intrare în Registrul maghiar al stării civile, în conformitate cu articolul 21 alineatul (2) din Regulament, cererea de recunoaștere, împreună cu documentele enumerate mai sus trebuie să fie prezentate la registratorul administrator.

15 Cărei instanțe ar trebui să mă adresez pentru a ataca recunoașterea unei hotărâri de divorț/separare legală/anulare a căsătoriei emisă de o instanță într-un alt stat membru? Ce procedură se aplică în aceste cazuri?

În temeiul articolului 21 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003, orice parte interesată poate solicita ca hotărârea pronunțată într-un alt stat membru să nu fie recunoscută. În acest caz, partea care contestă recunoașterea trebuie să anexeze o copie a hotărârii care să întrunească toate condițiile necesare în vederea stabilirii autenticității sale la cererea acestuia sau a acesteia, precum și certificatul prevăzut la articolul 39 din Regulament, emis de către o instanță sau autoritate a statului membru de origine cu privire la formularul al cărui model este prezentat în anexa I la Regulament. Instanța competentă va fi tribunalul care funcționează la sediul instanței județene de la locul de reședință sau de reședință obișnuită a părții adverse în Ungaria (Tribunalul Central al Districtului Buda, în cazul Budapestei) sau, în cazul în care partea adversă nu are niciun loc de reședință, nici reședință obișnuită în Ungaria, tribunalul care funcționează la sediul instanței județene din locul de reședință sau de ședere obișnuită în Ungaria a părții care contestă recunoașterea (Tribunalul Central al Districtului Buda, în cazul Budapestei). În cazul în care partea care contestă recunoașterea nu are un loc de

reședință și nici reședința obișnuită în Ungaria, cererea poate fi depusă la Tribunalul Central al Districtului Buda. Instanța va aplica dispozițiile de la articolele 28-36 din Regulament în cadrul procedurii, după caz.

16 Care este legislația în materie de divorț pe care instanța o aplică într-o acțiune de divorț între soți care nu locuiesc în acest stat membru sau care sunt de naționalități diferite?

În Ungaria se aplică Regulamentul (UE) nr. 1259/2010 al Consiliului de punere în aplicare a unei forme de cooperare consolidată în domeniul legii aplicabile divorțului și separării de corp. În consecință, în toate cauzele cu un element de extraneitate, legea aplicată de către instanțele din Ungaria va fi legea menționată în Regulament. Regulamentul - supus unor limitări - acordă soților libertatea de a alege legea aplicabilă (articolele 5-7), iar factorii de legătură sunt stabiliți pentru a specifica legislația aplicabilă numai în absența unei alegeri valabile de către părți (articolele 8-10).

Această pagină face parte din portalul [Europa ta](#).

Ne-am bucura să primim [feedbackul](#) dumneavoastră cu privire la utilitatea informațiilor furnizate.

Ultima actualizare: 15/01/2024

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.